

Helen Fielding

**BRIDGET
JONES**

*babát
vár*

BEKÖSZI

Életem, Billy!

*Van egy olyan érzésem, hogy egyszer úgy-
is megtudod, szóval arra gondoltam, jobb, ha
a mamitól hallod, hogyan kezdődött ez az
egész.*

*Ezek itt részletek a naplóimból, meg még
egy csomó más mindenféle abból az eléggé
zűrös időből.*

*Kérlek, ne botránkozz meg. Remélhetőleg
kellően öreg leszel, mire ezt olvasod, így meg-
érted, hogy még a te szüleid sem voltak szen-
tek, azt pedig tudod, hogy mindig is helytelen
voltam egy kicsit.*

*A helyzet az, hogy amilyen mély szakadék
választja el a valóságot az elvárásainktól,
ugyanolyan mély a szakadék a magunknak
elképzelt élet és a valóságos életünk között.*

*De a dolgoknak van egy olyan szokásuk,
hogy ha megőrzöd a nyugalmadat és a jóked-
vedet, akkor egész jól kiforogják magukat,
ahogy nekem is kiforogták, mert az, hogy te
megszülettél, a legjobb, ami valaha is történt
velem.*

Bocs ezért is, meg mindenért.

Puszi (x): mami (Bridget)

EGY

A SOKRÉTŰ ÓMEN

JÚNIUS 24., SZOMBAT

Dél. London. Lakásom. Jajistenem. Jajistenem. Késésben vagyok, macskajajos vagyok, és minden abszolút iszony... Ó! Telefon!

– Ó, szervusz, drágám, tudod, mi van? – Az anyám. – Épp most voltunk karaokés villásreggeli Mavis Enderburynél, és tudod, mi van? Julie Enderburynek épp most lett...

Szó szerint hallatszott a fékcsikorgás, mint ha anyám kis híján kibökte volna egy betege-sen széthízott személy előtt a „kövér” szót.

– Mije lett meg most? – dünnyögtem, lázasan tömködve a szájamba a szelet kecskesajt maradékát, és utánaküldve még egy fél fehérjeszeletet is macskajaj ellen, miközben egy nagyjából keresztelőbarát szerelést próbáltam kiásni az ágyon honoráló kuplerájából.

– Semmi, drágám! – trillázta.

– Mije lett meg épp most Julie Enderburynek? – öklendeztem. – A még kolosszálisabbra fűtatott csöcse? Egy nyúlánk ifjú brazilja?

– Ó, semmi, semmi, drágám! Csak most lett meg neki a harmadik, de tulajdonképpen azért hívtalak, mert azt akarom elmondani, hogy...

Grrrr. MIÉRT csinálja mindig ezt? Nem elég rossz *egyébként* is a száguldás fék nélkül a babahatáridő...

– Miért kerülöd Julie Enderbury harmadik gyerekének témáját? – recsegtem, vadul nyomkodva a távirányítót, hogy valamivel elterelhessem a figyelmemet, mire bejött egy hirdetés egy anorexiás tinimodellel meg egy csecsemővel, aki egy guriga vécépapírral játszott.

– Ó, nem is kerülöm, drágám! – felelte hanyagul anyu. – Bár azért nézd meg ezt az Angelina Jolie-t! Örökbe fogadta ezt a kínai babát...

– Anyám, Maddox kambodzsai – mondtam hidegen. Komolyan, úgy emlegeti a hírességeket, mintha most folytatott volna bensőséges csevegést Angelina Jolie-val Mavis Enderburyék karaokés villásreggelijén.

– A lényeg, hogy Angelina örökbe fogadta ezt a babucikát, és aztán lett meg neki Brad és az összes többi bébi.

– Nem hiszem, anya, hogy Angelinának ezért „lett meg” Brad Pitt. Egy nő életének nem a szülés az alfája és az ómegája – mondtam, mialatt beletuszkoltam magamat egy nevetésesen lengeteg barackrózsaszín ruhába, ami utoljára Magda esküvőjén volt rajtam.

– Ez a beszéd, drágám! Egyeseknek direkt csodálatos életük van gyerek nélkül. Csak nézd meg Wynn és Ashley Greent! Harmincnégyszer hajóztak végig a Níluson! Bár megjegyzem, ők házaspár voltak, tehát...

– Nézd, anyu, most az egyszer életemben nagyon boldog vagyok. Sikeres vagyok, van egy új kocsim GPS-szel, szabad vagyoooook... – áradoztam, kibámulva az ablakon, furcsa módon azt látva, hogy lent a járdán terhes nők döcögnek valahova, a pocakjukat lapogatva.

– Hmmm. Na szóval, drágám. Tudod, mi van?

– Mi?

Most három újabb terhes nő döcögött az első osztag után. Kezdték bizarrul festeni az ábra.

– Elfogadta! A királynő! Királyi látogatást tesz március huszonharmadikán, hogy megünnepelje az Ethelred Kövének ezeröttszázadik évfordulóját!

– Mi? Ki az az Ethelred?

Most már a terhes nők valóságos falkája döcögött odalent az utcán.

– Hiszen tudod! Az a dolog a faluban a tűzcsap mellett, ahova Mavisnek beszorult a kocsija! Angolszász! – Anyu átállt automatára.

– Mellesleg neked nem kéne keresztelőre menned ma? Elaine-től hallom, hogy Mar...

– Anyu, itt valami nagyon furcsa történik – mondtam hátborzongva. – Mennemkellszia.

Grrrr! Miért akarja mindenki, hogy butának érezzem magam, amiért nincsenek babáim? Illetve mindenki vegyes érzelmekkel viszonyul a dologhoz, beleértve az anyámat. Vagy nem ő hajtogatja: „Néha azt kívánom, hogy bár sose lettek volna gyerekeim, drágám!” Különben se könnyű boldogulni a mai világban, ahol a férfiak fokozatosan korcsosulnak vissza, és az utolsó, amit óhajtottunk... Aúú! Csengetnek.

12.30. Shazzer volt az – végre! Beengedtem, majd észveszejtve rohantam vissza az ablakhoz, miközben ő a hűtőszekrényhez trappolt, keresztelőhöz félelmetesen illetlen kis fekete ruhában és túsarkú Jimmy Choo szandálban.

– Bridge, csinálj már úgy, mintha élnél! Késésben vagyunk! Mit bujkálsz az ablaknál ebben a buziruhában?

– Ez egy ómen – daráltam. – Isten büntetése, amiért önző karrierista nő vagyok, és fogamzástárgatókkal forgatom ki a természet rendjét.

– Mi a faszról dumálsz? – érdeklődött nyájasan, és kitérte a frigót. – Itt nincs is bor?

– Nem láttad? Tele van az utca terhes nőkkel. Ez egy sokrétű ómen. Nemsokára tehenek hullnak az égből, nyolclábú lovak születnek, és...

Shazzer az ablakhoz slattyogott, hetyke farrával pattanásig feszítve a kis fekete ruhát, és kilesett.

– Nincs itt senki, csak egy szakállas fiú, aki nagy vonalakban dögösnek mondható. Bár nem igazán dögös. Jó, nem nagyon. Esetleg szakáll nélkül.

Az ablakhoz ugrottam, és értetlenül bámultam le az utcára. – Elmentek! El! De hova?

– Oké, nyugi, nyugi, szépen lenyugszik, csak nyugi! – mondta Shazzer annak az amerikai zsarunak a hangján, aki a pisztollyal hadonászó aznapi nyolcadik futóbolondjához beszél. Pislogtam rá, mint a nyúl a reflektorfényben, azután kivágódtam az ajtón, majd le a lépcsőn. Hallottam, ahogy csattogva követ.

HÁ!, gondoltam kint az utcán. KÉT ÚJABB terhes nő igyekezett ugyanabba az irányba.

– Kik vagytok? – rontottam rájuk arcátlanul. – Mit jelentetek? Hová tartotok?

A nők egy táblára mutattak a bezárt vegán büfé előtt, amire azt írták: MOMENTÁN TERHESSJÓGA!

Shazzer lenézően horkantott mögöttem.

– Jó, kiváló, remek! – mondtam a nőknek.

– Nagyon, de nagyon szép délutánt!

– Bridget – szólt Shazzer –, hogy te milyen lökött vagy. – Minekutána lerogytunk enyhén hisztérikus vihogással a küszöbre.

13.04. Autómban. London. – Semmi baj, még időben vagyunk – mondta Shazzer.

Négy perce kellett volna megérkeznünk Chislewood House-ba a keresztelő előtti koktéllra, ehhez képest vastagon benne voltunk a csúcsban a Cromwell Roadon. Viszont az új kocsimban ültünk, amit lehet utasítani, hogy vigyen ide és oda, és telefonáljon, meg minden.

– Hívd fel Magdát – mondtam sima nyelvvvel a kocsinak.

– Értem, Heefemagdaat – felelte a kocsi.

– Nem, nem Heefemagdaat, te nyomi kocsi! – ordította Shazzer.

– Következő irány Nyomicoachy.

– Nem, te stupid állat! – ordította Shazzer.

– Következő irány Stupidaalat.

– Ne ordíts a kocsimmal!

– Mi van, most meg már a szaros kocsidat véded?

– Vedd föl a bugyid! AZONNAL vedd föl! – bődült bele váratlanul Magda az autómba. – Bugyi nélkül NEM jössz a keresztelőre!

– Rajtunk van bugyi! – méltatlankodtam.

– Magad nevében beszélj – morogta Shaz.

– Bridget! Hol vagy? Te vagy a keresztanya! Mami meg fog dádázni! Dádá lesz! Dádá lesz!

– Semmi baj! Már itt robogunk vidéken! Minden percben ott lehetünk! – mondtam, eszelős pillantással Shazzerre.

– Az nagyon jó, hát siessetek is, mert előbb innunk kell, hogy legyen erőnk. Tulajdonképpen mondani akartam neked valamit.

– Mit? – Fellelegeztem, hogy Magda nem teljesen dühös. Mégiscsak jó nap lesz a mai.

– Izé, a keresztapáról van szó.

– Eegeen?

– Nézd, igazán sajnálom. Olyan sok srácunk van, hogy már kifogytunk az összes nagy vonalakban is alkalmasnak nevezhető hímből. Jeremy kérte fel, nekem nem is szólt.

– Kit kért fel?

Szünet következett, a háttérben visítással. Majd egyetlen szó hasított belém, mint francia séf kése a kecskesajtba.

– Markot.

– Te viccelsz – így Shazzer.

Csend.

– Nem, de most komolyan! Viccelsz, Magda? – ismételte Shazzer. – Mi a jó büdös kari-más lófaszt képzelsz, te mazochista mániakus? Nem fogod kiállítani Bridgetet a kurva placra Mark Darcyval, oda az orra elé az összes kurva pöffeszkedő házas/pöffeszkedő kurva...

– Constance! Tedd azt vissza! VISSZA A VÉCÉ-BE! Bocs, mennem kell.

A vonal megszakadt.

– Állj meg! – mondta Shaz. – Nem megyünk! Fordulj vissza.

– Kanyarodás a következő. Szabályos. Lehetőségénél – mondta a kocsi.

– Csak mert Magda olyan kétségbeesetten kapaszkodik Jeremybe, hogy megszült egy „véletlenül becsúszott” kései gyereket, ez még nem ok rá, hogy papás-mamást játsszál az ol-tárnál az análisan retentív exeddel!

– De hát mennem kell! Kötelességem. Én vagyok a keresztanya. Afganisztánba is mennek emberek.

– Bridget, ez nem Afganisztán, ez egy nevetséges, fáradt összeröffenés. Állj ki!

Megpróbáltam kiállni, de akkor meg hisztérikusan dudálni kezdett mindenki. Végül talál-

tam egy benzinkutat, egy Sainsbury kertészeti áruházhoz csatolva.

– Bridge. – Shazzer rám nézett, és hátrasöpört az arcomból pár szál hajat. Egy pillanatig arra gondoltam, hogy talán lesbikus.

Mármint a mai fiatalok láthatólag nem látják magukat se melegnek, se heterónak, mert egyszerűen csak VANNAK, és a nőkhöz sokkal könnyebb kötődni, mint a férfiakhoz. De én akkor is a férfiakkal szeretek szexelni, és még soha...

– Bridget! – szólt rám szigorúan Shazzer. – Már megint esel bele a transzba. Te az egész életedet azzal töltöd, hogy azt csinálod, amit mások akarnak. Csináld azt, amit te akarsz. Szexelj egy kicsit. Ha ennyire mindenáron ott akarsz lenni ebben a kibaszott rémálomban, akkor szexelj egy kicsit RÉMÁLOM KÖZBEN. Mert én pontosan ezt fogom tenni, de nem a rémálomban, hanem a lakásomban, és ha te el vagy szánva rá, hogy belemész egy TÖKÉLETESEN ELFOGADHATATLAN helyzetbe, csak hogy másoknak örömet szerezz, akkor én fogok egy taxit. Részemről én a lövőlegényemet fogom keresztelgetni ma délután.

De Magda a barátnőm, és mindig rendes volt hozzám. Így hát elhajtottam a keresztelőre, tö-

kig az önsajnálásban, és egyes-egyedül, mert nem volt nekem társam az új kocsimon kívül, amely szerencsére egész nagy dumásnak bizonyult.

* * *

Öt évvel azelőtt

Még mindig nem hiszem el, ami történt. Én nem akartam semmi rosszat. Én csak kedves próbáltam lenni. Shazzernek igaza van. Vissza kell mennem, és többet kell olvasnom, például, hogy *Miért szeretik a férfiak a dögöket*.

Mark és én a Claridge's báltermében tartottuk az eljegyzésünket. Én jobban örültem volna valami bohémabb helynek, égőfüzérékkel, selyem helyett kosárfonású lámpaernyőkkel, szobába való díványokkal a kertben stb. De a Claridge's az a hely, amit Mark megfelelően vél egy eljegyzéshez, és a kapcsolatokban az a lényeg, hogy alkalmazkodni kell. És Mark, aki nek nincs is hangja, *énekel!* Az „Édes Valentinám” átköltött szövegére!

Édes, bolondos Valentinám,
Felolvasztottad fagyott szívemet.

Bár azóta is a narancsbőrrel
Beszéled tele a fületem.
Külön imádom minden hibád:
Örökös késésed, fogyózómániád,
Azt, hogy körötted folyton áll a bál,
És a trehányóság nálad alapszabál,
Mert nekem drágább a jóság és melegség,
Nehogy megváltozz, légy ilyen feleség.

Nem igazán tudott énekelni, de tőle, aki annyira zárkózott, ez is akkora nyitás volt, hogy mindenki elérzékenyült, és Mark félredobta minden önfegyelmét, és szájon csókolt a nyilvánosság előtt. Komolyan azt gondoltam, hogy sose leszek ennél boldogabb életemben.

És valóban, később csakugyan drámai szópóágra került az életem.

Elhatározások

Ha valaha is helyrejönnek a dolgok, hátam közepét előbb lássam, mint az alábbi kettőt:

- a) Karaoke
- b) Daniel Cleaver (volt fiúm, Mark Darcy ösellensége, régi barátja Cambridge-ből, továbbá az a személy, aki feldúlta Mark első házasságát Mark konyhaasztalán,

ahol Mark első feleségével szexelt éppen, amikor Mark hazatért a munkából).

Éppen ledöccentem az egyik asztalról, miután előadtam az „Örökké szeretlek én”-t, amikor észrevettem, hogy Daniel Cleaver tragikusan űzött arckifejezéssel mered rám.

Daniellel az a helyzet, hogy roppant manipulatív és szexuálisan inkontinens, és csalfa, és rengeteget hazudik, és nagyon embertelen tud lenni, és Mark természetesen gyűlöli mindenért, ami a múltban történt, de én továbbra is úgy tartom, hogy van benne valami nagyon kedves.

– Jones – így Daniel. – Segítesz rajtam? Kínpadra von a megbánás. Te vagy az egyetlen élőlény, aki valaha is megválthatott volna, erre máshoz mész férjhez. Kezdek magamba omrani, szinte mintha atomjaimra hullanék. Csak pár jó szót kettesben, Jones, kérlek!

– Happersze Daneél, mer – makogtam nehezen forgó nyelvvel. – Mercsak asszakarom hogy mindenki olyan boldog legyen mintén. – Így visszanezve mintha egy hangyabokányit csakugyan be lettem volna rúgva.

Daniel karon fogott, és terelni kezdett valamerre.

– Szenvedek, Jones. Senyvedek.

– Ne! Defigyej. Komolyan, de komolyan assizsem, hogy... a bodogság ooooolyan...

– Gyere be ide, Jones, kérlek. Komolyan beszélnem kell veled négy szemközt. – Daniel bedülöngélt velem egy kisszobába. – Most már komolyan, örökre el van átkozva az életem?

– Nem! – tiltakoztam. – Nincs! Daniel! Te boldog LELESZEL! Ésez tuti.

– Ölelj meg engem, Jones – mondta. – Attól félek, hogy már soha...

– Tefigyej. A bodogság AZÉR boldog, mer... – mondtam, miközben elveszítettük egyensúlyunkat, és a padlóra zuhantunk.

– Jones – hörögte kanosan. – Csak annyit engedj, hogy még egy utolsó pillantást vehessek az óriási bundabugyidra, amit úgy szeretek. Boldoggá teszed apucit? Még mielőtt porrá omol az életem?

Az ajtó felpattant, és én iszonyal tekintetem Mark arcába, éppen amikor Daniel felhúztatta a szoknyáját. Mark barna szemén átvillámolt a fájdalom, mielőtt beállt volna nála a teljes, fagyos, érzelmi rövidzárlat.

Ez volt az egyetlen, amit Mark nem bírt megbocsátani. Mark és én együtt távoztunk a partíró, mintha nem történt volna semmi baj.

Heteken át kínlódtunk, mindenki előtt megjátszva, hogy minden oké. Egymásnak is ezt próbáltuk játszani, de nem sikerült.

Mint talán tudod, angol nyelvből és irodalomból szereztem oklevelet a bangori egyetemen, és akkor egy sorra kellett gondolnom D. H. Lawrence egyik csodálatos írásából:

*Kevély, makulátlan lelkében kikristályosodott valami, s kemény lett, akár a szikla.**

Mark kevély, makulátlan lelkében is kikristályosodott valami. „Mi a franc baja van? Jelenlétktelen pillanat volt egy egész élethez képest. Tudhatná, milyen Daniel”, mondogatta a baráti kör. Ám Markot ez olyan mélységben sebezte meg, amelyet nem érthettem, és ő nem magyarázhatott el. Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Egy idő után meg is mondta, hogy nem bírja tovább. Nekem még mindig megvolt a lakásom. Bocsánatot kért a kellemetlenségért, a fájdalomért stb. A rá jellemző méltósággal szervezte meg barátaink és családtagjaink tájékoztatását eljegyzésünk felbontásáról, és röviddel rá elfogadott egy állást Észak-Kaliforniában.

* Róna Ilona fordítása.

A barátok briliáns kirohanásokat rendeztek: „Hát ez egy komplett anális retenció, hát ezt jól elcseszték a magániskolában, hát ez sose kötelezi el magát senkinek.” Hat hónappal később feleségül vette Natashát, a kimért botsáska jogásznőt, akinek oldalán először láthattam Markot öltönyt viselni, a *Kafka motorbiciklijé* című könyv bemutatóján, ahol Natasha egyfolytában „a kultúra hierarchiájáról” szövegelt Salman Rushdie-nak, nekem pedig csak annyi jutott eszembe, hogy, „Nem tudják véletlenül, merre van a vécé?”

Danielről nem hallottam többé. „LE VAN SZARVA Daniel. Szexuálisan inkontinens, érzelmi lejmoló obligofóbiás, aki sose kötelezi el magát senkinek”, szónokolt Shazzer. Hét hónappal később Daniel feleségül vett egy kelet-európai modellt/hercegnőt, és alkalmilag megtisztelte a *Helló* oldalait, amint némileg zavartan támaszkodik egy kastély mellvédjének, háttérben hegyekkel.

* * *